

uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 11/5510 GEMWT

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

C.M. Janssen,
wonende te Hoofddorp,
eiser,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.J.M. Peeters.

Procesverloop

Bij besluit van 26 september 2010 (het primaire besluit) heeft verweerder bestuursdwang toegepast door een voertuig, van het merk Nissan met het kenteken 98-JV-PJ, staande op de Levantkade tegenover huisnummer 50 te Amsterdam weg te slepen.

Bij besluit van 2 februari 2011 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit niet-ontvankelijk verklaard.

Het daartegen ingestelde beroep is door deze rechtbank bij uitspraak van 16 september 2011 (AWB 11/1415 GEMWT) gegrond verklaard. Daarbij is het besluit van 2 februari 2011 vernietigd en is verweerder opgedragen een nieuwe beslissing op het bezwaar van eiser te nemen.

Bij besluit van 3 november 2011 (het bestreden besluit) heeft verweerder, onder verwijzing naar het advies van de commissie voor de bezwaarschriften van 27 oktober 2011, het bezwaar ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De rechtbank heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 februari 2012. Eiser is met voorafgaande kennisgeving niet verschenen. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde.

Overwegingen

1. Wettelijk kader

1.1. Artikel 170, eerste lid en onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 (WVW) bepaalt dat tot de bevoegdheid van burgemeester en wethouders tot oplegging van een last onder

---

bestuursdwang als bedoeld in artikel 125 van de Gemeentewet, de bevoegdheid behoort tot het overbrengen en in bewaring stellen van een op een weg staand voertuig, indien met het voertuig een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift wordt overtreden en bovendien verwijdering van het voertuig noodzakelijk is in verband met het belang van het vrijhouden van aangewezen weggedeelten en wegen.

1.2. Artikel 173, eerste lid, aanhef en onder a, van de WVV bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur de soorten van de in artikel 170, eerste lid, onderdeel c, bedoelde weggedeelten en wegen worden aangewezen.

1.3. Artikel 2, aanhef en onder b, van het Besluit wegslepen van voertuigen (het Besluit) bepaalt dat de soorten van weggedeelten en wegen, bedoeld in artikel 173, eerste lid, onderdeel a, van de WVV, voor zover hier van belang, wegen en weggedeelten zijn waar door middel van bord E 2 van bijlage 1 bij het Reglement verkeersregels en verkeerstekens (RVV) wordt aangegeven dat het verboden is stil te staan.

1.4. Artikel 2 van de Wegsleepverordening Amsterdam 2001 bepaalt dat als wegen en weggedeelten, bedoeld in art. 170, eerste lid, onder c, van de WVV worden aangewezen alle wegen en weggedeelten binnen de gemeente Amsterdam voor zover die behoren tot een van de in artikel 2 van het Besluit bedoelde soorten van wegen en weggedeelten.

2. Inhoudelijke beoordeling

2.1. Niet in geschil is dat op de plek waar eiser zijn auto heeft geparkeerd een bord is geplaatst dat stilstaan verbiedt. Het betreft bord E2, genoemd in bijlage I bij RVV. Dat de plaats waar eiser stond geparkeerd vrijgehouden moet worden, volgt uit de hiervoor weergegeven artikelen 170 van de WVV en 2 van het Besluit. De noodzaak tot verwijdering van de auto van eiser is daarmee gegeven. Dat eiser naar eigen zeggen niet hinderlijk stond geparkeerd doet aan het voorgaande niet af. Gelet hierop was verweerder bevoegd de auto van eiser weg te slepen.

2.2. Eiser heeft aangevoerd dat het verbod niet via een geldig besluit is totstandgekomen. Verweerder heeft ter zitting gesteld dat er inderdaad (waarschijnlijk) geen besluit is genomen op grond waarvan tot plaatsing van genoemd bord kon worden overgegaan. Anders dan eiser meent, betekent het voorgaande echter niet dat het hem vrij stond genoemd verbod niet in acht te nemen. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 17 juni 2009 (LJN: BI8487). Daarin is overwogen dat een verkeersdeelnemer een verkeersbord dat als zodanig herkenbaar is, in het belang van de rechtszekerheid en verkeersveiligheid dient op te volgen, ook al is het verkeersbord niet geplaatst met inachtneming van de daaromtrent geldende (beleids)voorschriften. Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd ter rechtvaardiging van het parkeren op de Levantkade, onder meer dat het bord E2 lukraak zou zijn geplaatst, kan evenmin afdoen aan de conclusie dat verweerder bevoegd was de auto van eiser weg te slepen. De beroepsgrond van eiser slaagt daarom niet.

2.3. Eiser heeft verder aangevoerd dat hij op 10 april 2010 is bekeurd voor het parkeren van zijn auto op de Levantkade in Amsterdam en dat het openbaar ministerie uiteindelijk de boete op 2 november 2010 heeft vernietigd. Eiser stelt dat hij er daarom op mocht vertrouwen dat geen bestuursdwang zou worden toegepast als hij wederom zijn auto zou parkeren op dezelfde locatie. De rechtbank volgt eiser hierin niet. De rechtbank stelt voorop

dat het sepot dateert van na het primaire besluit tot toepassing van bestuursdwang, zodat eiser, toen hij op 26 september 2010 zijn auto parkeerde aan de Levantkade, nog niet op de hoogte was van het sepot. Afgezien daarvan, is de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 12 december 2007 (LJN: BB9937), van oordeel dat eiser aan de omstandigheid dat een eerder aan hem opgelegde sanctie vanwege het parkeren van zijn auto op dezelfde locatie is vernietigd, geen in rechte te honoreren vertrouwen kon ontleen dat dit werd gedoogd, te minder nu eiser gelet op het geplaatste bord wist dat het verboden was stil te staan op deze locatie. De beroepsgrond faalt.

2.4. Eiser heeft voorts aangevoerd dat hem geen overtreding van een parkeerverbod ten laste is gelegd. De rechtbank volgt eiser hierin. In het primaire besluit en het proces-verbaal van meevoeren en opslaan van 26 september 2010 staat immers vermeld dat de overtreding die eiser heeft begaan, overtreding van het verbod om stil te staan is. Nu eiser echter niet heeft onderbouwd dat en waarom het voorgaande afdoet aan de rechtmatigheid van de toepassing van bestuursdwang, kan deze beroepsgrond niet slagen.

2.5. Eiser heeft verder aangevoerd dat de toepassing van bestuursdwang hem onevenredig treft in zijn belangen. Uit vaste jurisprudentie, onder meer de uitspraak van de Afdeling van 5 januari 2005 (LJN: AR8738), volgt dat, gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik zal moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden verlangd, dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisatie bestaat. Ter zitting is onweersproken door verweerder gesteld dat er ten tijde van het wegslepen van de auto van eiser geen zicht op legalisatie bestaat. De rechtbank is daarvan ook niet gebleken. Bijzondere omstandigheden kunnen zich voorts voordoen indien handhavend optreden zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien. De door eiser genoemde omstandigheden – kort samengevat dat laden en lossen ten behoeve van de loods mogelijk moet zijn, dat het in de naaste omgeving een gebrek aan parkeerplaatsen bestaat en dat eiser naar eigen zeggen niet hinderlijk stond geparkeerd – vormen naar het oordeel van de rechtbank niet dusdanig bijzondere omstandigheden dat verweerder van de toepassing van bestuursdwang had dienen af te zien.

2.6. Eiser heeft daarnaast terugbetaling gevorderd van de kosten die zijn gemoeid met de toepassing door verweerder van bestuursdwang. Dit betreft in totaal een bedrag van € 262,40. Uit vaste jurisprudentie, onder andere genoemde uitspraak van de Afdeling van 17 juni 2009 volgt dat als regel uitoefening van bestuursdwang en kostenverhaal samengaan, maar dat het een bestuursorgaan vrijstaat bij wijze van uitzondering bestuursdwang aan te zeggen in die zin dat de kosten van het effectueren daarvan niet of niet geheel voor rekening van de aangeschrevene komen. Het bestuursorgaan dient in dit kader alle betrokken belangen af te wegen. Voor het maken van een uitzondering kan aanleiding bestaan indien kan worden geoordeeld dat de aangeschrevene geen verwijt valt te maken ten aanzien van de ontstane situatie en indien bij het ongedaan maken van de strijdige situatie het algemeen belang in die mate is betrokken, dat moet worden geoordeeld dat de kosten in redelijkheid niet of niet geheel voor rekening van de aangeschrevene moeten komen. Ook andere, bijzondere omstandigheden kunnen het bestuursorgaan nopen tot het geheel of gedeeltelijk afzien van het kostenverhaal. Hetgeen eiser heeft aangevoerd, vormt naar het oordeel van de rechtbank geen dusdanig bijzondere omstandigheid dat dit verweerder had dienen te nopen tot het

---

maken van een uitzondering op de hierboven weergegeven regel dat uitoefening van bestuursdwang en kostenverhaal samengaan.

2.7. Ten slotte heeft eiser verzocht om vergoeding van schade die naar zijn zeggen aan zijn auto is ontstaan bij het wegslepen. De rechtbank is van oordeel dat de vordering tot schadevergoeding onvoldoende verband houdt met een inhoudelijk onrechtmatig besluit. De gevorderde schadevergoeding ziet immers op (beweerdelijk) onrechtmatig feitelijk handelen van verweerder, te weten het beschadigen van de auto tijdens het vervoer naar de opslagplaats. Ter zake van een dergelijke vordering is de burgerlijke rechter de bevoegde rechter.

2.8. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren. Voor een veroordeling in de proceskosten of vergoeding van het griffierecht ziet de rechtbank geen aanleiding.

Beslissing

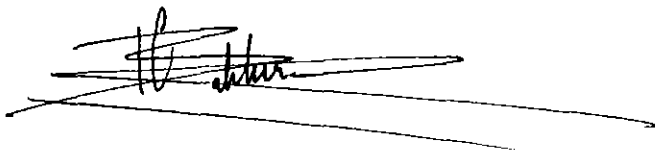
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. Bakker, rechter, in aanwezigheid van mr. E.M. de Buur, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 10 april 2012.

de griffier

de rechter

is verhinderd te tekenen

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Afschrift verzonden op:

D:C
SB

10 APR. 2012

VOOR KOPIE CONFORME GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

